A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2015. december 17.*

„Előzetes döntéshozatal — Kereskedelempolitika — Dömping — Nem újratölthető tűzköves gázöngyújtók — 1225/2009/EK rendelet — A 11. cikk (2) bekezdése — Lejárat — 13. cikk — Kijátszás — 260/2013/EU végrehajtási rendelet — Érvényesség — A dömpingellenes vám olyan időpontban való kiterjesztése, amikor az azt bevezető rendelet már nem hatályos — A kereskedelem szerkezetének megváltozása”

A C-371/14. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Finanzgericht Hamburg (hamburgi adóügyi bíróság, Németország) a Bírósághoz 2014. augusztus 1-jén érkezett, 2014. június 17-i határozatával terjesztett elő az előtte

az **APEX GmbH Internationale Spedition**

és

a **Hauptzollamt Hamburg-Stadt** között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: L. Bay Larsen, a harmadik tanács elnöke, a negyedik tanács elnökeként eljárva, J. Malenovský, M. Safjan, A. Prechal és K. Jürimäe (előadó) bírák,

főtanácsnok: Y. Bot,

hivatalvezető: Illéssy I. tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2015. július 2-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– az APEX GmbH Internationale Spedition képviseletében M. Hackert Rechtsanwalt és R. Etehad,

– az Európai Unió Tanácsa képviseletében S. Boelaert, meghatalmazotti minőségben, segítői kezdetben: D. Geradin és N. Tuominen, később: N. Tuominen ügyvédek,

– az Európai Bizottság képviseletében F. Erlbacher, T. Maxian Rusche és A. Stobiecka-Kuik, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: német.

a főtanácsnok indítványának a 2015. július 16-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a Kínai Népköztársaságból származó nem újratölthető tűzköves gázöngyújtók behozataláról szóló 1458/2007/EK rendelet által kivetett végleges dömpingellenes vámnak a Vietnami Szocialista Köztársaságban feladott, akár Vietnami Szocialista Köztársaságból származóként, akár nem ilyenként bejelentett nem újratölthető tűzköves gázöngyújtók behozatalára történő kiterjesztéséről szóló, 2013. március 18-i 260/2013/EU tanácsi végrehajtási rendelet (HL L 82., 10. o., a továbbiakban: vitatott rendelet) érvényességére vonatkozik.

2 E kérelmet az APEX GmbH Internationale Spedition (a továbbiakban: APEX) és a Hauptzollamt Hamburg-Stadt (Hamburg város fővámhivatala, Németország) között folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő, amelynek tárgya az utóbbi által hozott, az APEX-et dömpingellenes vám megfizetésére kötelező határozat.

Jogi háttér

Az 1225/2009/EK rendelet

3 A dömpingellenes intézkedéseknek az Európai Unió általi alkalmazását szabályozó, és az alapügy tényállásának időpontjában hatályos rendelkezéseket az Európai Közösségben tagsággal nem rendelkező országokból érkező dömpingelt behozatallal szembeni védelemről szóló, 2009. november 30-i 1225/2009/EK tanácsi rendelet (HL L 343., 51. o.; helyesbítés: HL 2010 L 7., 22. o.) eredeti változata, valamint a 2012. június 13-i 765/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelettel (HL L 237., 1. o.) módosított változata (a továbbiakban: alaprendelet) tartalmazza.

4 Az alaprendelet (19) preambulumbekezdése szerint:

„[...] szükséges, hogy a közösségi szabályozás rendelkezéseket tartalmazzon azon gyakorlatok – köztük a termékek Közösségben vagy harmadik országban történő összeszerelésének – kezelésére, amelyeknek fő célja a dömpingellenes intézkedések kijátszása.”

5 E rendelet 10. cikke, melynek címe „Visszamenőleges hatály”, (1) bekezdésében a következőket írja elő:

„Átmeneti intézkedéseket és végleges dömpingellenes vámot – az e rendeletben meghatározott kivételekkel – csak azokra a termékekre lehet alkalmazni, amelyek, az esettől függően, a 7. cikk (1) bekezdése vagy a 9. cikk (4) bekezdése szerint hozott határozat hatálybalépése után kerülnek szabad forgalomba.”

6 Az említett rendelet 11. cikke (2) bekezdésének második albekezdése a következőket írja elő:

„A végleges dömpingellenes intézkedés hatálya a kivetését követő öt év után vagy a dömpingre és a kárra egyaránt kiterjedő legutolsó felülvizsgálat lezárását követő öt év után megszűnik, kivéve ha a felülvizsgálat azt állapítja meg, hogy ez a megszűnés valószínűsíthetően a dömping és a kár folytatódásával vagy megismétlődésével járna. A megszűnés felülvizsgálatát a Bizottság kezdeményezésére vagy a közösségi gyártók, illetve a nevükben eljáró személyek kérésére kell megindítani, és az intézkedések a felülvizsgálat ideje alatt hatályban maradnak.”

7 Ezen rendelet 13. cikke, melynek címe „Az intézkedések kijátszása”, a következőképpen rendelkezik:

„(1) Ha a hatályban lévő intézkedéseket kijátsszák, az e rendelet alapján kivetett dömpingellenes vámok kiterjeszthetők a hasonló, nem vagy csak kis mértékben módosított termékek harmadik országokból érkező behozatalára; vagy a hasonló, kis mértékben módosított termékeknek az intézkedések hatálya alá tartozó országból érkező behozatalára; vagy a termék alkatrészeinek behozatalára. Ha a hatályban lévő intézkedéseket kijátsszák, a 9. cikknek (5) bekezdésével összhangban kivetett maradék dömpingellenes vámot nem meghaladó dömpingellenes vámot ki lehet terjeszteni az intézkedések hatálya alá tartozó országokban található olyan vállalkozástól érkező behozatalra, amely egyedi vámban részesül. A kijátszás a harmadik országok és a Közösség, vagy az intézkedések hatálya alá tartozó ország egyes vállalkozásai és a Közösség közötti kereskedelem szerkezetének olyan megváltozását jelenti, amely olyan gyakorlat, eljárás vagy munka eredményeként áll elő, amelynek a vám kivetésén kívül semmilyen más megfelelő magyarázata és gazdasági indoka nincs, továbbá amelynek hatása a hasonló termékek árait és/vagy mennyiségét illetően bizonyítottan kárt okoz vagy aláássa a vám javító hatását, és bizonyítékok vannak a dömpingre a hasonló termékek korábban megállapított rendes értéke vonatkozásában, szükség esetén a 2. cikk rendelkezéseivel összhangban.

Az első albekezdésben említett gyakorlat, eljárás vagy munka magában foglalja többek között az érintett termék olyan, kis mértékű módosítását, amelynek következtében a termék olyan vámkódok alá tartozik, amely rendszerint nem tartozik [helyesen: amelyek rendszerint nem tartoznak] az intézkedések hatálya alá, amennyiben a módosítás nem változtatja meg a termék alapvető tulajdonságait; az intézkedések hatálya alá tartozó termékek harmadik országokon keresztül való szállítását; az intézkedések hatálya alá tartozó országokban a kereskedelem szerkezetének és a kereskedelmi csatornáknak az exportőrök és termelők által történő átszervezését, amelynek célja, hogy az exportőrök és gyártók termékeiket a gyártók termékeire alkalmazandó vámnál alacsonyabb, egyedi vámtétel fizetésére kötelezett termelőkön keresztül exportálják; továbbá a (2) bekezdés szerinti körülmények között az alkatrészeknek a Közösségben vagy egy harmadik országban történő összeszerelésére irányuló összeszerelési tevékenységet.

(2) A Közösségben vagy egy harmadik országban történő összeszerelési tevékenység akkor minősül a hatályban levő intézkedések kijátszásának, ha:

a) a tevékenység a dömpingellenes vizsgálat megindítása óta vagy közvetlenül azelőtt indult, illetve jelentősen megnövekedett, és a kérdéses alkatrészek az intézkedések által érintett országból származnak, és

[...]

c) az aláássa a vám javító hatásait a hasonló összeszerelt termék árai és/vagy mennyiségei tekintetében, és bizonyítékok vannak a dömpingre a hasonló vagy ugyanolyan termékek korábban megállapított rendes értéke vonatkozásában.

(3) E cikk alapján a Bizottság kezdeményezésére vagy a tagállam, illetve bármely érdekelt fél kérelmére vizsgálatot kell indítani, ha a kérelem elegendő bizonyítékot tartalmaz az (1) bekezdésben megállapított tényezőkre vonatkozóan. A vizsgálatot a tanácsadó bizottsággal folytatott konzultációt követően bizottsági rendelettel lehet megindítani, amelyben a vámhatóságot is utasítani lehet arra, hogy tegye kötelezővé a behozatal nyilvántartásba vételét a 14. cikk (5) bekezdésének megfelelően vagy kérjen biztosítékot. A vizsgálatokat, amelyek lefolytatásához a vámhatóságok segítséget nyújthatnak, és amelyeket kilenc hónapon belül le kell zárni, a Bizottság folytatja le. Ha a végkövetkeztetésként megállapított tények az intézkedések kiterjesztését indokolják, erről a tanácsadó bizottsággal folytatott konzultációt követően a Bizottság javaslatára a Tanács határoz. A javaslatot a Tanács elfogadja, hacsak a javaslatnak a Bizottság által történt benyújtását követő egy hónapon belül egyszerű többséggel a javaslat elutasítása mellett nem dönt. Az intézkedések kiterjesztése attól az időponttól kezdődően

hatályos, amikor a 14. cikk (5) bekezdésének megfelelően a nyilvántartásba vételt kötelezővé tették, vagy amikor biztosítékot kértek. Ennek a rendeletnek a vizsgálatok megindítására és lebonyolítására vonatkozó megfelelő eljárási rendelkezéseit e cikknek megfelelően kell alkalmazni.

[...]”

8 Az alaprendelet 14. cikkének (5) bekezdése a következőket írja elő:

„A tanácsadó bizottsággal folytatott konzultációt követően a Bizottság a vámhatóságokat a behozott termékek nyilvántartásba vételéhez szükséges lépések megtételére utasíthatja, annak érdekében, hogy később ezen importtermékek ellen az intézkedések a nyilvántartásba vétel időpontjától alkalmazhatók legyenek. A nyilvántartásba vételi kötelezettséget a közösségi gazdasági ágazatnak egy ilyen intézkedés indokoltságát megfelelően bizonyító kérelme után lehet az importtermékekre bevezetni. A nyilvántartásba vételt rendelettel kell bevezetni, amelynek meg kell határoznia az intézkedés célját és adott esetben a lehetséges jövőbeli kötelezettség becsült összegét. Az importtermékekre kilenc hónapnál hosszabb idejű nyilvántartásba vételi kötelezettséget nem lehet megállapítani.”

9 E rendelet 18. cikke a következőket írja elő:

„(1) Azokban az esetekben, ha az érdekelt felek bármelyike megtagadja a szükséges információkhoz való hozzáférést, vagy azokat nem szolgáltatja az e rendeletben megszabott határidőn belül, illetve ha a vizsgálatot jelentősen hátráltatja, a rendelkezésre álló tények alapján átmeneti vagy végleges, megerősítő vagy nemleges ténymegállapítások tehetők. [...]

[...]

(6) Ha valamelyik érdekelt fél nem, vagy csak részben működik együtt, és ezáltal lényeges információkat visszatart, előfordulhat, hogy számára az eredmény kevésbé lesz kedvező annál, mint abban az esetben, ha együttműködött volna.”

A nem újratölthető tűzköves gázöngyújtókra vonatkozó dömpingellenes rendeletekről

10 Az Európai Bizottsághoz az öngyújtógyártók európai szövetsége által 1989-ben benyújtott panasz nyomán elfogadták a Japánból, a Kínai Népköztársaságból, a Koreai Köztársaságból és a Thaiföldről származó, nem újratölthető tűzköves gázöngyújtók behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről, és az ideiglenes dömpingellenes vám végleges beszedéséről szóló, 1991. november 25-i 3433/91/EGK tanácsi rendeletet (HL L 326., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 17. kötet, 292. o.).

11 E rendelet 1. cikke értelmében végleges dömpingellenes vámot vetettek ki a többek között a Kínai Népköztársaságból származó nem újratölthető tűzköves gázöngyújtók behozatalára.

12 Egy olyan vizsgálatot követően, amely a dömpingellenes jog esetleges kikerülésére vonatkozott, elfogadták a Kínai Népköztársaságból származó nem újratölthető tűzköves gázöngyújtók behozataláról szóló 3433/91 rendelet által kivetett végleges dömpingellenes vám kiterjesztéséről a Kínai Népköztársaságból származó, vagy Tajvanból szállított vagy onnan származó egyes eldobható újratölthető tűzköves öngyújtók behozatalára és a Tajvanból szállított vagy onnan származó nem újratölthető öngyújtók behozatalára, valamint a Hongkongból és Makaóból szállított nem újratölthető öngyújtók behozatalára vonatkozó eljárás megszüntetéséről szóló, 1999. január 25-i 192/1999/EK tanácsi rendeletet (HL L 22., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 30. kötet, 170. o.).

13 E rendelet 1. cikke előírta, hogy a 3433/91/EGK rendelettel kivetett dömpingellenes vámot ki kell terjeszteni a Tajvanból szállított vagy onnan származó nem újratölthető tűzköves gázöngyújtók behozatalára, valamint a Kínai Népköztársaságból származó vagy a Tajvanból szállított, illetve onnan származó, bizonyos újratölthető tűzköves gázöngyújtók behozatalára.

14 A 3433/91 rendelettel bevezetett és a 192/1999 rendelettel kiterjesztett dömpingellenes vámot fenntartotta a Kínai Népköztársaságból származó és Tajvanból szállított, illetve az onnan származó nem újratölthető tűzköves gázöngyújtók behozatalára, valamint a Kínai Népköztársaságból származó és Tajvanból szállított, illetve az onnan származó egyes újratölthető tűzköves öngyújtók behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló, 2001. szeptember 12-i 1824/2001/EK tanácsi rendelet (HL L 248., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 38. kötet, 143. o.), valamint a Kínai Népköztársaságból származó és Tajvanból szállított, illetve az onnan származó nem újratölthető tűzköves gázöngyújtók behozatalára, valamint a Kínai Népköztársaságból származó és Tajvanból szállított, illetve az onnan származó egyes újratölthető tűzköves öngyújtók behozatalára vonatkozó végleges dömpingellenes vám kivetéséről szóló, 2007. december 10-i 1458/2007/EK tanácsi rendelet (HL L 326., 1. o.).

15 A Bizottság az „egyes intézkedések közelgő hatályvesztéséről szóló értesítésnek” az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* 2012. május 1-jén való közzététele (HL C 127., 3. o.) keretében közölte, hogy amennyiben nem indul felülvizsgálat az alaprendelet 11. cikkének (2) bekezdésében előírt eljárásnak megfelelően, a többek között a Kínai Népköztársaságból származó és Tajvanból szállított, illetve a Tajvanból származó nem újratölthető tűzköves gázöngyújtók behozatalára vonatkozó dömpingellenes intézkedések 2012. december 13-án hatályukat vesztik. Mivel ezen értesítés közzétételét követően nem nyújtottak be kellőképpen alátámasztott, felülvizsgálat iránti kérelmet, a Bizottság „az egyes intézkedések közelgő hatályvesztéséről szóló értesítésnek” az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* 2012. december 12-én való közzététele (HL C 127., 3. o.) keretében bejelentette, hogy e dömpingellenes intézkedések 2012. december 13-án valóban hatályukat vesztik.

16 Eközben a Bizottság az 1458/2007 rendelettel a Kínai Népköztársaságból származó nem újratölthető tűzköves gázöngyújtók behozatalára vonatkozóan bevezetett dömpingellenes intézkedéseknek a Vietnamban feladott – akár Vietnamból származóként, akár nem ilyenként bejelentett –, nem újratölthető tűzköves gázöngyújtók behozatalai esetleges kijátszásával kapcsolatos vizsgálat megindításáról, valamint e behozatalok nyilvántartásba-vételi kötelezettségének előírásáról szóló, 2012. június 25-i 548/2012/EU bizottsági rendelet (HL L 165., 37. o.) 1. cikkében vizsgálatot indított annak megállapítása érdekében, hogy a Vietnamban feladott nem újratölthető tűzköves gázöngyújtók Unióba történő behozatalai kijátsszák-e az 1458/2007 rendelettel elrendelt intézkedéseket.

17 E rendelet 2. cikke értelmében az alaprendelet 13. cikkének (3) bekezdése és 14. cikkének (5) bekezdése alapján a tagállamok vámhatóságainak meg kell tenniük az említett rendelet 1. cikkében meghatározott behozatal nyilvántartásba vételéhez szükséges lépéseket .

18 A vitatott rendeletet az 548/2012 rendelet által megindított, és a 2011. április 1-jétől 2012. március 31-ig tartó referencia-időszakra vonatkozó vizsgálat nyomán fogadták el..

19 A vitatott rendelet (28)–(30) és (36) preambulumbekezdése, amely a Vietnami gyártó-exportőrök együttműködésének a mértékére vonatkozik, a következőképpen rendelkezik:

„(28) A (18) preambulumbekezdésben foglaltak szerint hét vállalat nyújtott be kitöltött kérdőívet. Az Eurostat Comext adatbázisa alapján a referencia-időszakban az említett kérdőívek szerint az Unióban értékesített öngyújtók teljes mennyisége a jelentésben szereplő, az Unióba behozott öngyújtók teljes mennyiségének több mint 100%-át tette ki. Annak ellenére, hogy a válaszokban feltüntetett, az értékesítési mennyiségekre vonatkozó információk nem tekinthetők

megbízhatónak – amint arra a lenti (29) preambulumbekezdésben foglaltak is rámutatnak – a Bizottság úgy véli, hogy az együttműködés nagyfokúnak tekinthető, és a vizsgált vállalatok reprezentatívnak minősülnek.

(29) A hét vietnami exportáló gyártó telephelyein történt ellenőrző látogatások során kiderült, hogy mindegyikük benyújtott olyan információt, amelyet nem lehetett megbízhatónak tekinteni a vizsgálat szempontjából releváns megállapítások kialakítása céljából. Bebizonyosodott, hogy a hét vállalat téves információkat közölt különösen a gyártási volumen, az öngyújtó-alkatrészek behozatala és az összes értékesítés tekintetében. Arra is fény derült, hogy a vizsgált termékkel kapcsolatos ügyvitel csak részben szerepelt a hivatalos könyvelésben, és egyes összeszerelési tevékenységeket nem hivatalos alvállalkozók végeztek. Ezenfelül a Kínából származó alkatrészek behozatali mennyiségét nem jelentették be, vagy azt tévesen szerepeltették, az értékesítések egyes részeit pedig nem számolták el a vállalatok könyvelésében. Ennek eredményeképpen nem lehetett megbízhatóan megállapítani különösen az érintett vállalatok gyártásának teljes mennyiségét és teljes értékesítési volumenét, vagy összeegyeztetni a vizsgált termék tényleges eladási árait és a legfontosabb alapanyagokkal (mint a gáz) összefüggő költségeket a kitöltött kérdőívekben szolgáltatott adatokkal.

(30) A (29) preambulumbekezdésben leírt helyzet fényében az exportáló gyártókat arról tájékoztatták, hogy az alaprendelet 18. cikke alapján a vizsgálat megállapításait és következtetéseit a rendelkezésre álló legmegbízhatóbb adatokra alapozzák. [...]

[...]

(36) Figyelembe véve a fentieket, a nem újratölthető tűzköves gázöngyújtók Vietnamból az Unióba történő behozatalával kapcsolatos megállapításokat az alaprendelet 18. cikke (1) bekezdése értelmében a rendelkezésre álló adatokra kellett alapozni. Következésképp annak biztosítása érdekében, hogy a felek adatszolgáltatás terén mutatkozó mulasztása ne akadályozza a vizsgálatot, a Bizottság a vietnami gyártók által szolgáltatott ellenőrizhetetlen adatok helyett egyéb rendelkezésre álló adatokat vizsgált, többek között az Eurostat Comext adatbázisát, hogy meghatározza a Vietnamból az Unióba történő behozatal teljes volumenét, valamint a kínai alkatrészek arányának meghatározása érdekében a kérelemben szereplő költségadatokat (lásd a lenti (50) preambulumbekezdést).”

20 E rendelet (37) preambulumbekezdése, amely a kínai gyártó-exportőrök együttműködésének a mértékére vonatkozik, a következőket állapítja meg:

„A kínai exportáló gyártók egyike sem működött együtt. Ezért az érintett termék Unióba irányuló behozatalára és a Kínából származó, nem újratölthető tűzköves gázöngyújtók Vietnamba történő exportjára vonatkozó megállapításokat az alaprendelet 18. cikke (1) bekezdésének értelmében a rendelkezésre álló tényekre kellett alapozni. A Kínából Vietnamba történő összkivitel mennyiségének meghatározásához a kérelemben szereplő ENSZ Comtrade statisztikát használták fel.”

21 Az említett rendeletnek a kereskedelem szerkezetének a megváltozására vonatkozó (38)–(44) preambulumbekezdése a következőket írja elő:

„2.4 A kereskedelem szerkezetének megváltozása

Nem újratölthető tűzköves gázöngyújtók behozatala az Unióba

(38) Az érintett termék Kínából történő behozatala 1991-ben csökkent, amikor először bevezették az intézkedéseket. A behozatal továbbra is alacsony mértékű volt a folyamatos módosítások és az intézkedések 1995., 1999., 2001. és 2007. évi kiterjesztését követően is.

(39) Az öngyújtók 2008. január 1-je és 2012. március 31-e közötti Kínából történő behozatala a volumen tekintetében viszonylag stabil volt; a mennyiség megközelítőleg 50 millió darabot tett ki 2008-ban és 2009-ben, 70 millió darabot 2010-ben, továbbá 60 millió darabot 2011-ben és a referencia-időszakban. Az említett behozatal azonban csak újratölthető modelleket és elektromos piezo-öngyújtókat foglal magában, amelyekre nem vonatkoztak az intézkedések.

(40) A vizsgált termék Vietnamból történő behozatali mennyisége idővel emelkedett. Míg 1997-ben gyakorlatilag nem került sor a vizsgált terméknek Vietnamból az Unióba történő behozatalára, 2007 óta gyors növekedés volt tapasztalható a vizsgált termék behozatali mennyiségében.

(41) A referencia-időszakban a Vietnamból érkező behozatal az Unióba irányuló összes behozatal 84%-át képviselte.

A nem újratölthető öngyújtók Vietnamból az Unióba történő behozatala az összes behozatal százalékarányában

	2008	2009	2010	2011	RP [helyesen: Referencia-időszak]
Piaci részesedés	80%	84%	83%	84%	84%

Forrás: a kérelemben megadott statisztika.

Az öngyújtóalkatrészek Kínából Vietnamba történő kivitele

(42) A vizsgálati időszakban a tűzköves öngyújtók alkatrészeit Kínából exportálták Vietnamba. A Kínából származó tűzköves öngyújtók alkatrészeinek legfontosabb exportpiaca Vietnam. A kérelemben szereplő statisztika szerint az öngyújtóalkatrészek Kínából Vietnamba történő kivitele 1999 óta jelentősen megemelkedett. 1999-ben az öngyújtóalkatrészek Kínából Vietnamba történő kivitele a teljes kivitel kevesebb mint 3%-a volt, míg 2010-ben 26%-os importrészesedéssel Vietnam lett az öngyújtóalkatrészek legjelentősebb exportpiaca. A volument tekintve ez azt jelentené, hogy a késztermékek száma 50 millióról 200 millióra növekedett.

A nem újratölthető tűzköves gázöngyújtók gyártási mennyisége Vietnamban

(43) Mivel a vietnami gyártók által szolgáltatott információkat figyelmen kívül kellett hagyni, nem álltak rendelkezésre ellenőrizhető információk a nem újratölthető tűzköves gázöngyújtók tényleges gyártásának lehetséges szintjéről.

2.5. A kereskedelem szerkezetének változására vonatkozó következtetés

(44) A Kínából az Unióba irányuló kivitel általános csökkenése, valamint a Vietnamból az Unióba történő kivitel 2007 óta megfigyelhető növekedése, valamint az öngyújtóalkatrészek Kínából Vietnamba történő kivitelének 1999 óta tapasztalható jelentős növekedése a Kína és Vietnam, valamint az Unió közötti kereskedelem szerkezetének változását eredményezte.”

22 Ugyanezen rendelet 1. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) A Kínai Népköztársaságból származó nem újratölthető tűzköves gázöngyújtók behozataláról szóló [1458/2007 rendelet] 1. cikke (2) bekezdése által kivetett végleges dömpingellenes vámot kiterjesztik a Vietnamban feladott, akár Vietnamból származóként, akár nem ilyenként bejelentett, jelenleg az ex 9613 10 00 KN-kód alá tartozó, nem újratölthető tűzköves gázöngyújtók behozatalára.

(2) A Vietnamban 2012. június 27. és 2012. december 13. között feladott – akár Vietnamból származóként, akár nem ilyenként bejelentett – és az [548/2012] rendelet 2. cikkének, valamint az [alaprendelet] 13. cikke (3) bekezdésének és 14. cikke (5) bekezdésének megfelelően nyilvántartásba vett behozatal után az e cikk (1) bekezdésével kiterjesztett vámot be kell szedni.

[...]"

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

23 2012 augusztusa és decembere között az APEX, egy nemzetközi szállítmányozással foglalkozó társaság, 4 024 080 darab, Vietnamban feladott nem újratölthető tűzköves gázöngyújtót bocsátott szabad forgalomba az Unióban.

24 Hamburg város fővámhivatala a 2013. március 26-i behozatali vámról szóló határozattal az APEX-től e szabad forgalomba bocsátás tekintetében a vitatott rendelet alapján összesen 261 565,20 euró összegű dömpingellenes vám megfizetését követelte.

25 2013. április 15-én az APEX közigazgatási panaszt nyújtott be a behozatali vámról szóló e határozattal szemben. Miután e panaszt Hamburg város fővámhivatala a 2013. június 5-i határozattal elutasította, az APEX 2013. július 5-én a Finanzgericht Hamburghoz (hamburgi adóügyi bíróság) fordult.

26 Ez a bíróság először is kételyeket fogalmaz meg a Tanács rendelkezésére álló, az 1458/2007 rendelettel kivetett dömpingellenes vám kiterjesztésére vonatkozó lehetőséggel kapcsolatban, hiszen e rendelet már nem volt hatályban a vitatott rendelet elfogadásának időpontjában. Az alaprendelet 13. cikkének (1) bekezdéséből és különösen a „[h]a a hatályban lévő intézkedéseket kijátsszák" fordulatból ugyanis az következik, hogy dömpingellenes intézkedések csak abban az esetben terjeszthetők ki, ha azok hatályban vannak, tehát még nem jártak le. A dömpingellenes intézkedések értelmével és céljával kapcsolatos megfontolások is ezen értelmezést támaszthatják alá. A dömpingellenes vám bevezetése nem valamely korábbi magatartás szankcióját jelenti, hanem a dömpingmagatartásból eredő tisztességtelen versennyel szembeni védelmi és védintézkedést, amelynek az a célja, hogy a jövőre nézve megakadályozza, illetve gazdasági szempontból érdektelenebbé tegye a dömpingelt termékek behozatalát.

27 A Finanzgericht Hamburg (hamburgi adóügyi bíróság) ugyanakkor elismeri, hogy a „[h]a a hatályban lévő intézkedéseket kijátsszák" fordulat úgy is értelmezhető, hogy az a dömpingellenes vám kiterjesztésének alkalmazási időtartamára vonatkozik, és nem az e dömpingellenes vámot kiterjesztő rendelet elfogadásának időpontjára. E bíróság e tekintetben hangsúlyozza, hogy az alaprendelet 13. cikke (3) bekezdésének hatodik mondata kifejezetten előírja a dömpingellenes vám visszamenőleges kiterjesztését attól az időponttól kezdődően, amikor az utóbb említett rendelet 14. cikke (5) bekezdésének megfelelően a nyilvántartásba vételt kötelezővé tették. Ezenfelül a Finanzgericht Hamburg (hamburgi adóügyi bíróság) számba veszi azt, hogy az alaprendelet célja és szerkezete szerint a dömpingellenes vám kiterjesztéséről szóló rendelet egyetlen célja e vám hatékonyságának biztosítása és kijátszásának elkerülése. Az ilyen rendelet tehát csak kiegészítő jellegű intézkedés az e vámot bevezető első intézkedésekhez viszonyítva, ami rávilágíthat arra, hogy az alaprendelet 13. cikke nem tartalmazza azt a határidőt, ameddig megtörténhet a dömpingellenes vám kiterjesztéséről szóló rendelet elfogadása.

28 Másodszor a Finanzgericht Hamburg (hamburgi adóügyi bíróság) megállapítja, hogy valószínűtlen, hogy a jelen ügyben teljesülnek az alaprendelet 13. cikkének (1) bekezdésében és (2) bekezdésének a) pontjában a kijátszás fennállására vonatkozóan előírt feltételek.

29 Először is az érintett harmadik országok – nevezetesen a Kínai Népköztársaság és Vietnam – valamint az Unió közötti kereskedelem szerkezetének a megváltozása, melyet az alaprendelet 13. cikke (1) bekezdésének harmadik mondata említ, nem bizonyított. Az érintett termékek Kínai Népköztársaságból történő behozatalára vonatkozó számadatok ugyanis nem eléggé pontosak, vagy a vitatott rendelet (39) preambulumbekezdésében szereplő adatok tekintetében irrelevánsak. Ezenfelül a Vietnamból származó importot érintő, és e rendelet, (40) preambulumbekezdésében szereplő adatok nem fedik le sem a 2007-es évet, sem pedig az ezt megelőző éveket, és azok csupán részben viszonyíthatók az említett rendelet (42) preambulumbekezdésében említett, az öngyújtókalkatrészeknek a Kínai Népköztársaságból Vietnamba irányuló exportját érintő fejleményekhez.

30 Mi több, az érintett termékek Kínai Népköztársaságból való behozatalának az 1991-ben való csökkenése, az öngyújtóalkatrészeknek a Kínai Népköztársaságból Vietnamba irányuló exportjának az 1999-es évben kezdődő növekedése, valamint az érintett terméknek a Vietnamból az Unióba való behozatalának a 2007-es év során való növekedése között időbeli eltolódás állt fenn. A Finanzgericht Hamburg (hamburgi adóügyi bíróság) kifejti, hogy tisztában van azzal, hogy az alaprendelet 13. cikkének (1) bekezdése nem tartalmaz az időbeli sorrendiségre vonatkozó előírásokat a kereskedelem szerkezetének a megváltozása vonatkozásában. Álláspontja szerint azonban konkrét magyarázat szükséges abban az esetben, ha a harmadik országok és az Unió közötti kereskedelem szerkezete csak évekkel a dömpingellenes intézkedések bevezetését követően változott meg.

31 A vitatott rendelet továbbá nem közli, hogy mivel magyarázható, hogy az érintett termékek Vietnamból történő behozatalának a növekedését miért nem előzte meg közvetlenül az öngyújtóalkatrészeknek a Kínai Népköztársaságból Vietnamba irányuló exportjának a növekedése, és azt sem, hogy az öngyújtók Vietnamból történő behozatalának 2007-ben megindult növekedése nagyságrendileg megfelel-e az öngyújtók Kínai Népköztársaságból történő behozatala csökkenésének.

32 Másodszor a a kérdést előterjesztő bíróság kétli, hogy az alaprendelet 13. cikke (2) bekezdésének a) pontjában foglalt feltételek teljesülnek. Egyrészt az alapügy tárgyát képező összeszerelési tevékenységek esetében nem lehetséges, hogy azok „a dömpingellenes vizsgálat megindítása óta vagy közvetlenül azelőtt indult[ak], illetve jelentősen megnöveked[tek]”. Másrészt valószínűtlen, hogy e tevékenységeknek semmilyen más megfelelő magyarázata és gazdasági indoka nincs, mint az 1458/2007 rendelettel bevezetett dömpingellenes intézkedések kikerülése az érintett termékek tekintetében. Az említett tevékenységeket többek között az alacsony munkaerőköltségekre vonatkozó megfontolások indokolhatták.

33 Ilyen körülmények között a Finanzgericht Hamburg (hamburgi adóügyi bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

1) Érvénytelen-e a vitatott rendelet azért, mert elfogadásakor már lejárt az 1458/2007/EK rendelet által kivetett dömpingellenes vám, amelynek kiterjesztéséről a 260/2013 rendelet rendelkezik?

2) Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén:

   Érvénytelen-e a vitatott rendelet azért, mert nem állapítható meg az 1458/2007rendelettel elrendelt intézkedésnek az alaprendelet 13. cikkének (1) bekezdése értelmében vett kijátszása?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

34 A kérdést előterjesztő bíróság az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdéseivel, amelyeket együttesen célszerű vizsgálni, arra vár választ, hogy a vitatott rendelet érvénytelen-e amiatt, hogy egyrészt azt akkor fogadták el, amikor az 1458/2007 rendelet már nem volt hatályban, és másrészt amiatt, hogy a Tanács nem bizonyította a jogilag megkövetelt módon az alaprendelet 13. cikkének (1) bekezdése értelmében vett kijátszást.

Előzetes észrevételek

35 Meg kell állapítani, hogy az APEX az általa a Bíróság elé terjesztett írásbeli észrevételekben a vitatott rendelet érvénytelenségére vonatkozóan olyan indokot vetett fel, amelyet a kérdést előterjesztő bíróság az előzetes döntéshozatal iránti kérelemben nem ismételt meg. Az APEX azzal érvelt, hogy 2012 őszétől nyilvánvaló volt, hogy az 1458/2007 rendelettel bevezetett intézkedéseket nem hosszabbítják meg, mivel az érintett terméknek a Kínai Népköztársaságból származó behozatala nem járt a dömping semmilyen kockázatával. Az APEX álláspontja szerint ebben a kontextusban az érintett dömpingellenes vám javító hatásait az alaprendelet 13. cikkének (1) bekezdése értelmében nem ássák alá.

36 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint az EUMSZ 267. cikkben említett eljárás a nemzeti bíróságok és a Bíróság feladatainak világos szétválasztásán alapul, így kizárólag az ügyben eljáró és a meghozandó bírósági határozatért felelősséggel tartozó nemzeti bíróság hatáskörébe tartozik annak megítélése is, hogy – tekintettel az ügy különleges jellemzőire – ítélete meghozatalához szükségesnek tartja-e az előzetes döntéshozatalt, és ha igen, a Bíróságnak feltett kérdései relevánsak-e (Simon, Evers & Co. ítélet, C-21/13, EU:C:2014:2154, 26. pont).

37 Ugyanezen Bíróság következetes ítélkezési gyakorlata szerint az EUMSZ 267. cikk nem jelent jogorvoslati lehetőséget a nemzeti bíróság előtt folyamatban lévő valamely jogvita felei számára, így a Bíróság nem köteles az uniós jog érvényességét csupán amiatt megvizsgálni, hogy ezt a kérdést az előtte folyamatban lévő eljárásban valamelyik fél felvetette az írásbeli észrevételeibenbien (lásd: Simon, Evers &Co ítélet, C-21/13, EU:C:2014:2154, 27. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

38 E feltételek mellett a vitatott rendelet érvényességének vizsgálatát nem kell kiterjeszteni a kérdést előterjesztő bíróság által nem említett indok vonatkozásában.

Az arra alapított érvényességi indokról, hogy a vitatott rendeletet akkor fogadták el, amikor az 1458/2007 rendelet már nem volt hatályban

39 A kérdést előterjesztő bíróság először is arra hivatkozik, hogy a vitatott rendelet, amely az 1458/2007 rendelettel bevezetett dömpingellenes intézkedéseket az alaprendelet 13. cikke szerinti esetleges kijátszásra vonatkozó vizsgálat nyomán kiterjesztette, érvénytelen amiatt, hogy azt olyan időpontban fogadták el, amikor az 1458/2007 rendelet már nem volt hatályban, és az a kiterjesztett dömpingellenes vámot kizárólagosan visszamenőleges hatállyal vetette ki, a behozatal nyilvántartásba vétele kötelezővé tételének az időpontja és az említett intézkedések lejáratának időpontja közötti időszakra vonatkozóan.

40 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az alaprendelet 13. cikke előírja az uniós intézmények számára annak a lehetőségét, hogy abban az esetben, ha megállapítják, hogy a dömpingellenes intézkedéseket kijátsszák, ezen intézkedéseket kiterjeszthetik hasonló, nem vagy csak kis mértékben módosított termékeknek az említett intézkedések tárgyát képezőtől eltérő harmadik országokból érkező behozatalára.

41 A kérdést előterjesztő bíróság által hivatkozott első érvénytelenségi ok vizsgálatához meg kell határozni, hogy az alaprendelet 13. cikke lehetővé teszi-e dömpingellenes intézkedések kiterjesztéséről szóló határozat elfogadását annak ellenére, hogy ezen intézkedések lejártak.

42 Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében valamely uniós jogi rendelkezés, a jelen esetben az alaprendelet 13. cikke tartalmának meghatározása során tekintettel kell lenni annak mind a megfogalmazására, mind az összefüggéseire és céljaira (Angerer-ítélet, C-477/13, EU:C:2015:239, 26. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

43 Az alaprendelet 13. cikkének szövegét illetően meg kell állapítani, hogy az említett cikk (3) bekezdésében előírt, arra vonatkozó kötelezettséget leszámítva, hogy a vizsgálatot a megindításától számított kilenc hónapon belül le kell zárni, e cikk semmilyen információt nem tartalmaz a dömpingellenes intézkedések esetleges kiterjesztésére vonatkozó határozat elfogadásának az időpontjára vonatkozóan.

44 Igaz, hogy az alaprendelet 13. cikke (1) bekezdésének első mondata szerint a dömpingellenes vámok akkor terjeszthetők ki, „[h]a a hatályban lévő intézkedéseket kijátsszák”. Ez a mondat azonban azokat az eseteket kívánja leírni, amelyekben a dömpingellenes vámok kiterjesztésére vonatkozó határozat elfogadható. Nem állapítható tehát meg, hogy a „hatályban lévő intézkedésekre” való hivatkozással a jogalkotó állást kívánt volna foglalni arra vonatkozóan, hogy az ilyen határozatot mely időpontban kell elfogadni, és ily módon meg kívánta volna tiltani az ilyen határozatnak az olyan időpontban való elfogadását, amikor a kijátszás tárgyát képező dömpingellenes intézkedés már lejárt.

45 Ezzel szemben az alaprendelet 13. cikkének (1) bekezdésében a „hatályban lévő intézkedésekre” való hivatkozás azt sugallja, hogy a kiterjesztett dömpingellenes intézkedések alkalmazásának az időszaka nem lépheti túl azt az időszakot, amelyen keresztül a kiterjesztett dömpingellenes intézkedések hatályosak.

46 Következésképpen – amint azt a főtanácsnok az indítványának a 31. pontjában megállapította – az alaprendelet 13. cikke szövegének az elemzése alapján nem zárható ki annak a lehetősége, hogy már lejárt dömpingellenes intézkedések kiterjesztésére vonatkozó rendeletet fogadjanak el.

47 Azon kontextus elemzése, amelybe az alaprendelet 13. cikke illeszkedik, e cikk céljainak, és általánosabban e rendelet céljainak az elemzése megerősíti azt, hogy a dömpingellenes intézkedéseket kiterjesztő rendeletet el lehet fogadni ezen intézkedések lejártát követően is, azzal a feltétellel azonban, hogy az intézkedések csak az ezen lejáratot megelőző időszakra vonatkozóan fogadhatók el, így a kiterjesztett intézkedések kizárólag visszamenőlegesen hatályosak.

48 Először is e tekintetben meg kell állapítani, hogy bár az alaprendelet 10. cikkének (1) bekezdése a dömpingellenes intézkedések visszamenőleges hatályának a tilalmára vonatkozó elvet ír elő, és ezen intézkedések főszabály szerint csupán az azokat bevezető rendelet hatálybalépésének időpontját követően szabad forgalomba bocsátott termékekre alkalmazható, az alaprendelet számos rendelkezése eltér ettől az elvtől. E rendelkezések ugyanis engedélyezik a dömpingellenes intézkedéseknek az azokat bevezető rendelet hatálybalépésének időpontját megelőzően szabad forgalomba bocsátott termékekre való alkalmazását abban az esetben, ha az érintett behozatalt az alaprendelet 14. cikke (5) bekezdésének megfelelően nyilvántartásba vették.

49 Konkrétan a kijátszásra vonatkozó szabályok tekintetében az alaprendelet 13. cikke (3) bekezdésének második mondata azt írja elő, hogy a vizsgálatot bizottsági rendelettel lehet megindítani, amelyben a vámhatóságot is utasítani lehet arra, hogy tegye kötelezővé a behozatal nyilvántartásba vételét a 14. cikk (5) bekezdésének megfelelően, vagy kérjen biztosítékot. Ezen utóbbi rendelet 13. cikke (3) bekezdésének hatodik mondata pedig azt írja elő, hogy az intézkedések kiterjesztése attól az időponttól kezdődően hatályos, amikor a 14. cikk (5) bekezdésének megfelelően a nyilvántartásba

vételt kötelezővé tették. Az alaprendelet 13. cikke alapján elfogadott kiterjesztő rendelet által kiterjesztett dömpingellenes vámok visszamenőleges hatályú kivetése tehát e rendelet által megengedett.

50 Másodszor a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint többek között az alaprendelet (19) preambulumbekezdése és a 13. cikke szerint a dömpingellenes vám kiterjesztéséről szóló rendelet egyetlen célja e vám hatékonyságának biztosítása és kijátszásának elkerülése. Ezenfelül az érintett behozatalok nyilvántartásba-vételi kötelezettsége a kijátszás különleges esetében, a vám visszamenőleges hatályú alkalmazását lehetővé téve a kiterjesztett végleges intézkedések hatékonyságára is irányul annak elkerülése érdekében, hogy az alkalmazandó végleges intézkedéseket ne fosszák meg a hatékony érvényesülésüktől (Paltrade-ítélet, C-667/11, EU:C:2013:368, 28. és 29. pont).

51 Márpedig amint azt a főtanácsnok a indítványának a 36. pontjában megállapította, a kijátszás elleni küzdelemre irányuló intézkedések hatékonyságra vonatkozó célkitűzése sérülne, ha úgy kellene tekinteni, hogy egy dömpingellenes vám kiterjesztéséről szóló rendeletet nem lehet e vám lejártát követően elfogadni. Amennyiben ugyanis az említett lejáratot követően nem lehetne elfogadni ilyen rendeletet, a dömpingellenes intézkedéseknek javító hatásának az alaprendelet 13. cikke szerinti eljárás útján való védelmét kétségessé tehetnék a kijátszásra vonatkozó vizsgálat időszaka során végrehajtott behozatalok. A gyakorlatban ez azt jelentené, hogy nem biztosítható a dömpingellenes intézkedések hatékony érvényesülése azok alkalmazási időszakának a végéig, amely időszak e rendelet 11. cikkének (2) bekezdése értelmében öt év.

52 Mitöbb, amint azt a főtanácsnok az indítványának az 55. pontjában hangsúlyozta, ha a dömpingellenes intézkedéseket kiterjesztő, az alaprendelet 13. cikkének (3) bekezdése szerinti rendeletet ezen intézkedések lejárta után nem lehetne elfogadni, az a Bizottságot adott esetben arra kényszerítené, hogy az ezen rendelkezésben előírt kilenc hónapos határidőnél rövidebb idő alatt fejezze be a vizsgálatát. Ugyanígy ez azzal a következménnyel is járna, hogy az ilyen rendeletet el lehetne fogadni közvetlenül az általa kiterjesztett intézkedések lejárta előtt, de tilos lenne annak az e lejáratot követő elfogadása, anélkül hogy ennek bármifajta jogi vagy logikai igazolása lenne.

53 Harmadszor meg kell jegyezni, hogy a Bíróság megállapította, hogy a végleges dömpingellenes vám kiterjesztésére irányuló intézkedés csak kiegészítő jellegű az e vámot bevezető elsődleges aktushoz viszonyítva (Paltrade- ítélet, C-667/11, EU:C:2013:368, 28. pont).

54 Bár ebből a megállapításból az következik, hogy a kiterjesztő intézkedések az általuk kiterjesztett intézkedések lejártán túl nem lehetnek hatályban, kettő közötti kapcsolatból nem vonható le az a következtetés, hogy az előbbiek bevezetésére vonatkozó határozat elfogadásának az utóbbiak lejárta előtt kell megtörténnie.

55 A fenti elemzésre tekintettel meg kell állapítani, hogy az alaprendelet 13. cikkével nem ellentétes a dömpingellenes intézkedések kiterjesztésére vonatkozó rendeletnek az olyan időpontban történő elfogadása, amelyben ezen intézkedések már nem hatályosak, feltéve hogy egyrészt a kiterjesztés kizárólag az ezen intézkedések lejártát megelőző időszakra vonatkozik, és másrészt az érintett behozatalok nyilvántartásba vételét az alaprendelet 13. cikkének (3) bekezdése és 14. cikkének (5) bekezdése alapján kötelezővé tették, vagy adott esetben a kijátszásra vonatkozó vizsgálat megindításának az időpontjában biztosítékokat kértek annak érdekében, hogy a kiterjesztett intézkedéseknek a visszamenőleges hatályú alkalmazását e nyilvántartásba vétel időpontjától számítva lehetővé tegyék.

56 Az alapügyben igaz, hogy az 1458/2007 rendelettel bevezetett dömpingellenes intézkedések 2012. december 13-án lejártak, míg a vitatott rendeletet, amellyel ezen intézkedéseket a Vietnamban feladott importokra kiterjesztették, csak 2013. március 18-án fogadták el. Vitathatatlan azonban, hogy a

Bizottság 2012. június 25-én az 548/2012 rendelettel vizsgálatot indított abban megállapítása céljából, hogy ezen utóbbi importok kijátszották-e az említett intézkedéseket, és a vámhatóságokat arra kötelezte, hogy tegyék meg a megfelelő lépéseket ezen importok nyilvántartásba vétele érdekében.

57 Ezenfelül a vitatott rendelet 1. cikkének (2) bekezdése az ily módon kiterjesztett vám beszedését azokra az importokra korlátozta, amelyeket Vietnamban 2012. június 27, azaz az 548/2012 rendelet hatálybalépésének időpontja, és 2012. december 13, azaz az 1458/2007 rendelettel bevezetett dömpingellenes intézkedések lejáratának az időpontja között adtak fel.

58 E körülmények között a jelen ítélet 55. pontjában szereplő okfejtés alapján meg kell állapítani, hogy a Tanács azzal, hogy a vitatott rendeletet olyan időpontban fogadta el, amikor az 1458/2007 rendelettel bevezetett dömpingellenes intézkedések már lejártak, nem hagyta figyelmen kívül az alaprendelet 13. cikkéből eredő követelményeket, mivel egyrészt az említett dömpingellenes intézkedések kiterjesztése kizárólag az azok lejáratát megelőző időszakra vonatkozott, és másrészt a kijátszásra vonatkozó vizsgálat megindításának időpontjában e rendelet 13. cikkének (3) bekezdése és 14. cikkének (5) bekezdése alapján kötelezővé tették az érintett importok nyilvántartásba vételét annak érdekében, hogy a kiterjesztett intézkedéseket visszamenőleges hatállyal alkalmazni lehessen.

59 Az a körülmény tehát, hogy a vitatott rendeletet olyan időpontban fogadták el, amikor az 1458/2007 rendelet már nem volt hatályban, nem vonja maga után a vitatott rendelet érvénytelenségét.

Az arra alapított érvénytelenségi okról, hogy a kijátszás fennállását nem bizonyították a jogilag megkövetelt módon

60 A kérdést előterjesztő bíróság másodszor a vitatott rendelet amiatt fennálló érvénytelenségére hivatkozik, hogy a Tanács nem bizonyította a jogilag megkövetelt módon az alaprendelet 13. cikkének (1) bekezdése értelmében vett kijátszás fennállását, mivel nem bizonyította egyrészt a kereskedelem szerkezetének megváltozását, és másrészt olyan összeszerelési tevékenység fennállását, amely a dömpingellenes vizsgálat megindítása óta vagy közvetlenül azelőtt indult, illetve jelentősen megnövekedett, és amelynek nincs az 1458/2007 rendelettel bevezetett dömpingellenes intézkedések kikerülésétől eltérő gazdasági igazolása.

61 Emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság megállapította, hogy a közös kereskedelempolitika és különösen a kereskedelempolitikai védintézkedések területén az uniós intézmények széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek az általuk vizsgálandó gazdasági, politikai és jogi helyzetek összetettségéből adódóan. Az ilyen értékelés bírósági felülvizsgálatát illetően annak így az eljárási szabályok betartásának, a vitatott módszer végrehajtásához kiválasztott tényadatok tényszerű pontosságának, ezen tényadatok értékelése során a nyilvánvaló hiba kizárásának, illetve a hatáskörrel való visszaélés kizárásának ellenőrzésére kell korlátozódnia (lásd: Simon, Evers & Co ítélet, C-21/13, EU:C:2014:2154, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

62 Ami konkrétabban a dömpingellenes intézkedések kijátszását illeti, az alaprendelet 13. cikkének (1) bekezdése előírja, hogy az ilyen kijátszás a harmadik országok és az Unió közötti kereskedelem szerkezetének olyan megváltozását jelenti, amely olyan gyakorlat, eljárás vagy munka eredményeként áll elő, amelynek a vám kivetésén kívül semmilyen más megfelelő magyarázata és gazdasági indoka nincs, továbbá amelynek hatása a hasonló termékek árait és/vagy mennyiségét illetően bizonyítottan kárt okoz vagy aláássa a vám javító hatását.

63 E rendelet 13. cikkének (3) bekezdése értelmében a Bizottság feladata, hogy vizsgálatot indítson olyan bizonyítékok alapján, amelyekből *prima facie* megállapítható a kijátszási gyakorlat. Ha az e vizsgálat során feltárt tények alapján megállapítható ilyen kijátszás fennállása, a Bizottság javaslatot tesz a Tanácsnak a dömpingellenes intézkedések kiterjesztésére (Simon, Evers & Co. ítélet, C-21/13, EU:C:2014:2154, 31. pont).

64 Mindazonáltal az alaprendelet egyetlen rendelkezése sem ruház a Bizottságra a kijátszás fennállásának vizsgálata keretében olyan hatáskört, amely lehetővé tenné számára, hogy arra kényszerítse a panasszal érintett gyártókat vagy exportőröket, hogy vegyenek részt a vizsgálatban, vagy hogy szolgáltassanak információkat. A Bizottság tehát a szükséges információk szolgáltatása tekintetében az érdekelt felek önkéntes együttműködésére van utalva (Simon, Evers & Co. ítélet, C-21/13, EU:C:2014:2154, 32. pont).

65 Ezen okból kifolyólag rendelkezett úgy az uniós jogalkotó az alaprendelet 18. cikkének (1) bekezdésében, hogy ha az érdekelt felek bármelyike megtagadja a szükséges információkhoz való hozzáférést, vagy azokat nem szolgáltatja, illetve ha a vizsgálatot jelentősen hátráltatja, a rendelkezésre álló tények alapján átmeneti vagy végleges, megerősítő vagy nemleges ténymegállapítások tehetők (Simon, Evers & Co. ítélet, C-21/13, EU:C:2014:2154, 33. pont).

66 Ezenfelül ugyanezen rendelet 18. cikkének (6) bekezdése pontosítja, hogy ha valamelyik érintett fél nem vagy csak részben működik együtt, és ezáltal lényeges információkat visszatart, előfordulhat, hogy számára az eredmény kevésbé lesz kedvező, mint abban az esetben, ha együttműködött volna (Simon, Evers & Co. ítélet, C-21/13, EU:C:2014:2154, 34. pont).

67 Noha igaz, hogy az alaprendelet és különösen 13. cikkének (3) bekezdése kimondja azt az elvet, amely szerint a kijátszásra vonatkozóan az uniós intézmények viselik a bizonyítási terhet, ugyanakkor az alaprendelet 18. cikkének (1) és (6) bekezdése, annak előírásával, hogy az érdekelt felek együttműködésének hiányában ezen intézmények a rendelkezésre álló tények alapján tehetik meg a kijátszás fennállására vonatkozó vizsgálati megállapításaikat, és azok a felek, akik nem működtek együtt, kevésbé kedvező helyzetbe kerülhetnek, egyértelműen az említett bizonyítási teher könnyítésére irányul (Simon, Evers & Co. ítélet, C-21/13, EU:C:2014:2154, 35. pont).

68 Vitathatatlan, hogy az alaprendelet 18. cikkéből kitűnik, hogy az uniós jogalkotó nem kívánt olyan jogszabályi vélelmet kialakítani, amely az érdekelt vagy érintett felek együttműködésének hiányában közvetlenül lehetővé tenné a kijátszás fennállásának megállapítását, ezáltal mentesítve az uniós intézményeket mindennemű bizonyítási követelmény alól. Figyelemmel ugyanakkor arra a lehetőségre, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján akár végleges ténymegállapítások tehetők, illetve arra, hogy az együtt nem működő vagy csak részben együttműködő féllel szemben kevésbé kedvező bánásmódot lehet alkalmazni, mint ha együttműködött volna, az is nyilvánvaló, hogy az uniós intézmények jogosultak egybehangzó valószínűsítő körülmények együttese alapján megállapítani az alaprendelet 13. cikkének (1) bekezdése értelmében vett kijátszás fennállását (Simon, Evers & Co. ítélet, C-21/13, EU:C:2014:2154, 36. pont).

69 Bármely más megoldás veszélyeztetné az uniós kereskedelmi védintézkedések hatékonyságát, valahányszor az uniós intézmények az együttműködés megtagadásával szembesülnek kijátszás megállapítására irányuló vizsgálat keretében (Simon, Evers & Co. ítélet, C-21/13, EU:C:2014:2154, 37. pont).

70 A kérdést előterjesztő bíróság által hivatkozott második érvénytelenségi okot a fenti megfontolások figyelembevételével kell vizsgálni.

71 E tekintetben a vitatott rendelet (28)–(36) preambulumbekezdéséből az következik, hogy hét Vietnami gyártó-exportőr együttműködött az alapügy tárgyát képező kijátszásra vonatkozó vizsgálattal. A Bizottság azonban az ezen gyártó-exportőrök helyiségeiben tett ellenőrző látogatások során megállapította, hogy a vele közölt információk nem tekinthetők megbízhatónak. Ezenfelül e rendelet (37) preambulumbekezdése szerint a kínai gyártó-exportőrök nem működtek együtt.

72 Következésképpen a Vietnamból és a Kínai Népköztársaságból származó nem újratölthető tűzköves gázöngyújtók behozatalára, valamint az öngyújtóalkatrészeknek a Kínai Népköztársaságból Vietnamba történő kivitelére vonatkozó megállapításokat az alaprendelet 18. cikkének (1) bekezdése alapján kellett

bizonyítani. A Bizottság ennek keretében többek között az Eurostat Comext adatait és az ENSZ Comtrade statisztikáit vette alapul, amelyek a kijátszásra vonatkozó vizsgálat megindításához vezető kérelemben szerepeltek, valamint az e kérelemben szereplő egyéb adatokat.

73 Ezek az információk lehetővé tették a vitatott rendelet elfogadásának alapjául szolgáló vizsgálatot lefolytató Bizottság, valamint a rendeletet elfogadó Tanács számára annak bizonyítását, hogy egyrészt, amint az a vitatott rendelet (38) preambulumbekezdéséből kitűnik, az érintett terméknek a Kínai Népköztársaságból történő behozatala 1991-ben csökkent, amikor először bevezették a dömpingellenes intézkedéseket, és a behozatal azóta is alacsony mértékű, Másodszor e rendelet (40) és (41) preambulumbekezdése arról adott számot, hogy az érintett terméknek a Vietnamból az Unióba importált mennyisége 2007 óta gyorsan növekedett, és ezek az importok, amelyek e termék Unióba történő teljes behozatalának a 2008-as év során a 80%-át képviselték, a referencia-időszakban elérték e teljes behozatal 84%-át. Harmadszor az említett rendelet (42) preambulumbekezdése megállapította, hogy az öngyújtóalkatrészeknek a Kínai Népköztársaságból Vietnamba történő kivitele 1999 óta jelentősen megemelkedett, és 2010-ben az öngyújtóalkatrészeknek a Kínai Népköztársaságból való kivitelének a 26%-át tette ki.

74 Ennek alapján a vitatott rendelet (44) preambulumbekezdése megállapította, hogy a Kínai Népköztársaságból az Unióba irányuló kivitel általános csökkenése, a Vietnamból az Unióba történő kivitel 2007 óta megfigyelhető növekedése, valamint az öngyújtóalkatrészeknek a Kínai Népköztársaságból Vietnamba történő kivitelének 1999 óta tapasztalható jelentős növekedése az egyrészről a Kínai Népköztársaság és Vietnam, valamint másrészről az Unió közötti kereskedelem szerkezetének változását eredményezte.

75 Bár a vitatott rendelet megállapítja, hogy az érintett terméknek a Kínai Népköztársaságból az Unióba importált mennyisége 2007-ben csekély mértékű volt, és az ezen terméknek a Vietnamból az Unióba importált mennyisége ugyanezen évtől kezdődően jelentősen növekedett, e rendeletből ugyanakkor az tűnik ki, hogy az öngyújtóalkatrészeknek a Kínai Népköztársaságból Vietnamba történő kivitele az 1999-es évtől növekedett.

76 Következésképpen nem lehet megalapozottan arra a következtetésre jutni, hogy kapcsolat áll fenn egyrészt az öngyújtóalkatrészeknek a Kínai Népköztársaságból Vietnamba történő kivitelének a növekedése, és másrészt az érintett terméknek a Vietnamból az Unióba történő behozatalának a növekedése között.

77 E körülmények között nem állapítható meg, hogy a Tanács és a Bizottság a jelen ítélet 68. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében kellően egybehangzó valószínűsítő körülmények együttesét vették alapul, melyek lehetővé tették a számukra annak a megállapítását, hogy az alaprendelet 13. cikkének (1) bekezdése értelmében kijátszás áll fenn.

78 A fenti megfontolásokra tekintettel az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekre azt a választ kell adni, hogy a vitatott rendelet érvénytelen.

A költségekről

79 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

A Kínai Népköztársaságból származó nem újratölthető tűzköves gázöngyújtók behozataláról szóló 1458/2007/EK rendelet által kivetett végleges dömpingellenes vámnak a Vietnami Szocialista Köztársaságban feladott, akár Vietnami Szocialista Köztársaságból származóként, akár nem ilyenként bejelentett nem újratölthető tűzköves gázöngyújtók behozatalára történő kiterjesztéséről szóló, 2013. március 18-i 260/2013/EU tanácsi végrehajtási rendelet érvénytelen.

Aláírások